

Horváth János és a Magyar Irodalomtörténeti Társaság

Az Eötvös Collegium magyar–francia szakos tanárát, Horváth Jánost 1905-ben Gombocz Zoltán ajánlására vették föl a Magyar Nyelvtudományi Társaságba, amelynek évtizedeken keresztül szinte minden ülésén részt vett, s a Társaság folyóiratának, a Magyar Nyelvnek kezdettől fogva munkatársa volt.¹ Bartoniek Géza felkérésére úgy tartotta meg óráit, hogy közben fővárosi főreáliskolákban (a Berzsenyi Gimnázium elődjében és a régi Toldyban) tanított, s 1908-ban nyert beosztást a kollégiumba. 33 éves volt, amikor tanártársaival, a 35 éves Baros Gyulával és a 30 éves Pintér Jenővel kezdte el szervezni, a már megismert nyelvész-tapasztalatok alapján, a Magyar Irodalomtörténeti Társaságot. Először, mint azt Pais Dezsőhöz, volt kollégiumbeli tanítványához 1911. április 26-án írt leveléből tudjuk,² a következő személyek adták beleegyezésüket: Ady Lajos, Bán Aladár, Barthos Kálmán, Császár Elemér, Dittrich Vilmos, Gulyás Pál, Imre Sándor, Karl Lajos, Kéky Lajos, Laczkó Géza, Ravasz Árpád, Schindler Gyula, Szinnyei Ferenc, Várdai Béla és Voinovich Géza. A felsorolt 15 tanár és irodalmár azonos, a 30 és 40 év közötti nemzedékhez tartozott, s közülük három (Barthos, Császár és Laczkó) végzett az Eötvös Collegiumban. Ez az arány jellemző lesz a későbbiekben is: a kollégisták körülbelül egyötödét alkotják majd az egyre növekvő létszámnak,³ amely jelentős részben tanárokból állott: a Magyar Irodalomtörténeti Társaság elválaszthatatlan a magyar tudós tanárság történetétől.

A Pais Dezsőhöz írt levél első része, amely körlevélnek is tekinthető, így szól: „Többen egy Magyar Irodalomtörténeti Társaság alapítását tervezgetjük, mely a jövő év elején alakulna meg hivatalosan s ha erőnk engedi, ugyanakkor már folyóiratot is indítana meg. Légy szíves, közöld velem, vajon helyesled-e a fölvetett eszmét, s számíthatunk-e részvételeddre?” Néhány számadat bizonyítja gondolatuk és erőfeszítéseik teremtő erejét: május elején már mintegy 90-en voltak,⁴ június végén 295-en,⁵ augusztus közepén 320-an.⁶ A Társaság így nem az eredeti terv szerint, a következő év elején, hanem 1911 októberében, több mint száz tag jelenlétében alakult meg. A létszám 1912 végén már az ezret is meghaladta,⁷ s 1913-ban további százszal gyarapodott.⁸

¹ Horváth János és a magyar nyelvtudomány = *Nyelv és tudomány. Anyanyelv és nyelvtudomány. Válogatás* BENKŐ Loránd tanulmányaiból, Bp., 2003, III, 387.

² KOROMPAY Klára, *Részletek Horváth János és Pais Dezső levelezéséből*, Névtani Értesítő, 1986, 95–96.

³ Lásd *A Magyar Irodalomtörténeti Társaság az 1912. év elején*, It, 1912, 90–94; *A régi és az új Eötvös József Collegium diáksága (1895–1995) = Szabadon szolgál a szellem. Tanulmányok és dokumentumok a száz esztendeje alapított Eötvös József Collegium történetéből*, szerk. KÓSA László, Bp., 1995, 237–285.

⁴ BAROS Gyula levele feleségének, 1911. május 6. = PINTÉR Jenő, *A Magyar Irodalomtörténeti Társaság megalapítása*, It, 1937, 2–3.

⁵ BAROS Gyula levele legifjabb Szász Károlynak, 1911. június 24. = OSZK Kézirattár, Levelestár

⁶ HORVÁTH János levele Pais Dezsőnek, 1911. augusztus 9. = Az MTA Könyvtár Kézirattára (a továbbiakban: MTAKK), Növedéknapló szám (a továbbiakban: NSz) 79/2002.

⁷ HORVÁTH János, *Titkári jelentés a Magyar Irodalomtörténeti Társaság I. rendes közgyűlésén*, It, 1913, 202; HORVÁTH János *irodalomtörténeti és kritikai munkái*, szerk. KOROMPAY H. János és KOROMPAY Klára, Bp., Osiris, 2009, V, 201. (A továbbiakban HJKM.)

„Megmásíthatatlan akaratom, hogy én semmi tisztséget sem fogadok el. A szerkesztésre Pintér Jenőt kandidálom. Baros Gyulának pedig, kinek legnagyobb érde-
mei vannak a verbuválásban, szobor emelését szükségesnek lenni censeo” – írta
Horváth János Pais Dezsőnek 1911 augusztusában, amikor margittai otthonában
Ady látogatta meg.⁹ E mögött az elhatározás mögött az a tapasztalat is állhatott,
amelyet öt évvel később már Szerbiából, a világháborús frontról visszatekintve ösz-
szegezett Szekfű Gyulának: „A szocialisták engem konzervatívnak, ezek radikális
hajlamúnak, a hazafiak nemzetközinek, ezek 48-asnak, Beöthyék nyugatosnak, a
Nyugat Beöthy-fiúnak tartott, a kath-ok filozemitának, a zsidók antisz.-nak tartot-
tak. [...] Én általában félek a csoportosulástól; úgy látom, csak aki egyedül van, az
maradhat tiszta” – áll még ugyanebben a levélben, feltehetőleg már Irodalomtörté-
neti Társaság-beli múltjára is gondolva.¹⁰

A „Beöthyék” szó az elnök mellett a négy alelnököt: Dézsi Lajost, Négyesy
Lászlót, legifjabb Szász Károlyt és Zoltvány Irént, tehát a Társaság első vezetőit,
valamint Angyal Dávidot jelenthette, tagjai közé pedig beléphettek – hovatarozá-
suktól függetlenül – a felsorolt csoportok képviselői. A sokféle szemszögből el-
hangzó ellentétes vélemények összefügghettek azzal, hogy ebben az időszakban ő
maga is sokakkal vitatkozott: Adyval és Tisza Istvánnal, Ignotusszal és Angyal Dá-
viddal, Szomorival és Alszegehyvel, Fenyő Miksával és Schöpflin Aladárral, Maître
Jacques-kal (azaz Bródy Miksával) és az Akadémia elnökségével, s az irodalmi élet
több más szereplőjével. A társaság szervezésének megvoltak a maga határai és ellen-
felei; A Hét például ironikusan kommentálta az Irodalomtörténet első számát:
„Megjelent a várva-várt folyóirat, amelyre épp oly égető szükség volt, mint a Magyar
Irodalomtörténeti Társaságra. [...] Legalább van mit olvasatlanul félredobálni. [...] [M]egtudjuk névtelen kezdők nagybecsű véleményét névtelen kezdők filológiai
programértekezéseiről.”¹¹

Horváth János kezdeti elhatározását feladva elfogadta jelölését, s az 1911. de-
cember 10-i alakuló közgyűlésen 109 szavazóból 106 választotta őt a társaság titká-
rának. Ennek tényleges gyakorlása két és fél évig, azaz a világháború kitöréséig, az
1914 augusztusában történt bevonulásig tartott. A galíciai frontról így emlékezett
vissza: „Kezdetől fogva nem akartam vállalni a titkárságot, bele erőszakoltak, mert
lehetetlennek képzelték, hogy valaki toboroz egy társaságot s nem akar benne tiszt-
viselő lenni. Császár Elemér meg is mondta, de már későn: »úgy sem hitte senki,
hogy nem akarsz tisztséget vállalni.«”¹²

Teendői, amelyek korántsem voltak egyszerűek, egyebek között a további tagok
és a társaság ügyeire vonatkozó iratok adminisztrálását jelentette (címként az Eöt-

---

⁸ HORVÁTH János, *Titkári jelentés a Magyar Irodalomtörténeti Társaság II. rendes közgyűlésén*, It, 1914, 234; HJKM 210.

⁹ HORVÁTH János levele Pais Dezsőnek, 1911. augusztus 9 = MTAKK, NSz 79/2002.

¹⁰ HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1916. május 21 = DÉNES Iván Zoltán, *A „realitás” illúziója. A historikus Szekfű Gyula pályafordulója*, Bp., Akadémiai, 1976, 140.

¹¹ A Hét, 1912/5 [február 4.], 68.

¹² HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1918. márc. 29 = Az ELTE Egyetemi Könyvtár Kézirattá-
ra (a továbbiakban: ELTE EKK), G 628.

vös Collegium újonnan avatott Ménesi úti épülete volt megadva az Irodalomtörténet hátlapján, s a levelezésben az ottani telefonszám is szerepelt), jelentette továbbá a komoly méretű, kéréseket és köszöneteket tolmácsoló levelezésben, valamint az alapszabályok megszerkesztésében való részvételt, a protokolláris ügyek intézését, a havonkénti programok szervezését, a társaság évi támogatása ügyében tett ismételt fáradozást, valamint a sajtóval való kapcsolatot, elsősorban a felolvasó ülésekre szóló előzetes értesítések meghívó gyanánt való közzétételét.

Néhány példa a levelezésből: 1911 decemberében Szilády Áront értesíti, hogy az alakuló közgyűlés a társaság tiszteletbeli tagjává választotta.¹³ 1912 januárjában Pintér Jenőnek írta: „Felolvasásra jelentkeztek: Riedl (febr.), Nagy József – Halasról (febr.), Elek Oszkár (ápr.). Nagy Józsefnek azt írtam, hogy febr. már le van foglalva, vagyis hazudtam. De mégis jobb szeretnék az első felolvasásra Riedl mellé valaki mást. Mit szólsz hozzá? Kit kellene megfogni? Nem lehetne-e Barost? Az is baj, hogy nem tudom, a Riedl mennyi időt vesz igénybe.”¹⁴ (A híradások szerint Riedl Frigyesnek *Az irodalom fejlődése* című előadása után Sebestyén Gyula következett, *Petőfi első irodalmi kísérletének* jellemzésével.) Vargha Gyulának, a képviselőház tagjának 1912 májusában küldött levelében ez áll: „Folyóiratunk terjesztése érdekében nemrég egy folyamodványt nyújtottam be a Fővárosi tanácshoz azzal a kérelemmel, hogy a Főváros rendelje meg tanintézetek könyvtára részére az Irodalomtörténetet, vagy pedig adjon Társaságunknak (mint pl. a M. Történelmi Társulatnak) 2000 korona évi átalányt s mi ennek fejében a kívánt példányszámban szállítanók folyóiratunkat a fővárosi iskolák tanári és ifjúsági könyvtárai részére.”¹⁵ Szintén neki, 1912 szeptemberében írta: „az akadémia titkári hivatalában s azután Beöthy úrral folytatott tárgyalások során abban kellett megállapodnunk, hogy *minden hónap első szombatján* kapjuk a kistermet.”¹⁶ Legifjabb Szász Károlynak pedig, a társaság egyik alelnökének 1912 novemberében: „Kérvényt nem kell írunk, mert Beöthy úrnak Balogh államtitkár úrtól nyert értesülése szerint az évi segély ügye már el van intézve, s így most már csak az összeg (valószínűleg 2000 kor.) kiutalását kell kérnünk.”¹⁷ Szintén neki, 1913 szeptemberében: „Annak idején Makay min. tan. úr biztosított róla, hogy évi segélyünket újabb kérvény nélkül is folyósítani fogja ezentúl a minisztérium. De az a szakosztály, amelynek az élén ő állott, azóta megszűnt s most már nem tudom, megnyúgodhatunk-e a tőle még más körülmények között kapott biztatásban? Arra nézve bátorkodnám kérni Méltóságod szives tanácsát, hogy vajon adjak-e be újabb kérvényt a minisztériumhoz, s mikor?”¹⁸ És így tovább.

Az egymás közti levelezés – némely tekintetben legalább – felvilágosítást adhat az Irodalomtörténet Folyóiratok szemléje című rovatában névtelenül megjelent cikkek szerzőségére vonatkozólag. Ezeket 1912-ben és 1913-ban Baros Gyula,

---

¹³ HORVÁTH János levele Szilády Áronnak, 1911. december 17. = MTAKK, Ms 4434/295.

¹⁴ HORVÁTH János levele Pintér Jenőnek, 1912. január 9. = OSzK Kézirattár, Levelestár

¹⁵ HORVÁTH János levele Vargha Gyulának, 1912. május 1. = MTAKK, Ms 1017/231.

¹⁶ HORVÁTH János levele Vargha Gyulának, 1912. szeptember 24. = MTAKK, Ms 1017/234.

¹⁷ HORVÁTH János levele legifj. Szász Károlynak, 1912. november 18. = OSzK Kézirattár, Levelestár

¹⁸ HORVÁTH János levele legifj. Szász Károlynak, 1913. szeptember 14. = OSzK Kézirattár, Levelestár

Horváth János és Pintér Jenő, 1914-ben pedig más munkatársak segítségével írták. Horváth János (aki utoljára 1917–18-ban vette ki részét ebből az összegzésből) 1912 elején Margittáról írt levelében küldött egy ismertetést, s felsorolta az akkor őneki jutott folyóiratokat. „A Nyugat jan. 1.-i számában Schöpflin cikkén kívül semmi sincs, a mi reánk tartoznék. [...] A nekem szánt folyóiratok között a M. Nyelv, Nyelvtud. Közl., Művészet, Iparműv., M. Filoz. Társ. Közl., Athenaeum, Ethnogr. – még nem jelentek meg, tehát nem ismertethetők. A Jung Ungarn, Magy. Figyelő, Hét, Revue de Hongrie nekem most hozzáférhetetlenek. A Budapesti Szemlét és Nyelvőrt pedig Baros vállalta ezúttal.”¹⁹ A levelek és a saját példányban való bejegyzések alapján megállapítható, hogy a Folyóiratok szemléjében szereplő összefoglalások végén található, zárójelbe foglalt, a tárgyalt irodalomtörténeti cikkeket kiegészítő vagy azok következtetéseit vitató bejegyzések Horváth Jánostól származnak.

Két polémiát idézek a sok közül. Az első egy irodalomtörténeti jelentőségű cikk, a kurucversek hitelességéről szóló és a társaság folyóiratában megjelenő Riedltanulmány²⁰ fogadtatásának értékelése. Horváth János névtelenül megjelent kommentárja meglepődik azon, hogy „[a] Hét, mely azt hiszi, hogy Magyarországra ő hozta be a gondolkodást és fölényes szellemet, minden ez ügyben eddig hallott megnyilatkozást felülmúl laikus bugrisságban és fölény címen árult, profán ürességben.”²¹ A Hét válasza szerint „A tanár urak szenzációnak szánták a leleplezést”, ők ellenben lemosolyogták fejtegetéseiket; szerintük a folyóiratnak nagyobb a csekély, tagsági díjakból és előfizetési díjakból származó anyagi tőkéje, mint a szellemi. „Akik csak ilyen sovány szellemi tőkével rendelkeznek – írja –, azoktól kómikumszámba megy, ha a mi szerénytelenségünk jellemzésére azt mondják, hogy mi azt hiszszük, hogy a gondolkodást mi hoztuk be az országba. Hát igen, mi hiszszük ezt és hiszszük ezenfölül azt is, hogy a tanár uraknak fáj ez a mi behozatalunk.”²²

Ennél a társaság és folyóirata működéséhez hozzátartozó ütközetnél tanulságosabb az a szakmai vita, amelyet a Folyóiratok szemléje Ignotusszal folytatott. Ő, az Irodalomtörténet összefoglalása szerint, így vélekedett a Nyugatban: „El kell hinnünk Riedlnek, hogy a gyanúban fogott darabok nem kurucballadák. De Thalyról nem lehet elhinni, hogy ezek a balladák az ő művei volnának, mert azok költőisége és művészete sehol sem mutatkozik a Thaly saját neve alatt kiadott munkákban. Ő tehát úgy képzei, hogy a vitatott költemények alapjukban véve igazi kurucballadák, amelyek »egyrészt megmaiosodtak továbbszálltukban«, másrészt pedig Thaly is idomított rajtuk.” Horváth János ellenérve ezzel szemben az volt, hogy „A »megmaiosodás« csak úgy volna érthető, ha e balladákat a szájhagyomány hozta volna el a kuruckorból Thaly Kálmán füléig. De viszont akkor ép úgy eljuthattak volna azok másnak a füléhez is, és lenne valamelyes nyomuk népköltésgyűjteményeinkben is. Meg akkor mi oka lett volna forrását elhallgatnia?”²³

¹⁹ HORVÁTH János levele Pintér Jenőnek, 1912. január 9. = OSzK Kézirattár, Levelestár

²⁰ RIEDL Frigyes, *A kuruc balladák*, It, 1913, 417–452.

²¹ Folyóiratok szemléje [HORVÁTH János], *Maître Jacques* [BRÓDY Miksa], *Hamis Kuruczok*, It, 1913, 295.

²² A Hét, 1913/18 [május 4.], 284.

²³ Folyóiratok szemléje [HORVÁTH János], *Ignotus: Kurucballadák*, It, 1914, 54.

A levelezésből az is kiderül, hogy 1914 májusában Horváth János írta a kommentárokat *A száműzött Rákóczi* megjelenése utáni nagy vita legújabb fejleményeiről.²⁴ Az Akadémia elnökségének a Rákóczi-könyv ügyében tett nyilatkozatából két összeegyeztethetetlen részletet idézett, amelynek alapján azt hatástalannak találta: egyrészt „»A szerző tárgyilagosságra való törekvésében túlságosan hűvösen áll szemben hősével és nincs kellő érzéke egy nemes szívű és fenkölt szellemű nagy férfiúnak szerencsétlensége iránt.«”, másrészt „»Rákóczi meggyalázásáról Szekfű könyvében szó sem lehet, mert a nagy fejedelem e hűvösebb tárgyalásban is közel áll szívünkhöz, talán közelebb, mint az eddigi nemes rajongástól sugalmazott munkákban.«” A könyv védelmezőjeként csaknem a teljes magyar sajtóval szállt szembe, „mely alig egy-két hírlapot kivéve, példátlan terrorral, jobb esetben langyos ingadozással, vagy könnyelmű hallgatással állott rendelkezésére a tudománytalan hajszásnak s vádat, nyilvánvaló hazugságot és rosszhiszemű ferdítést ellenőrizetlenül szórt a nagyközönség közé.”²⁵ Vitakozott a történész Márki Sándor bírálatával²⁶ és ellentmondott a Sárospataki Református Lapok állásfoglalásának, mert „[a] hírlapirodalom tudományos kritikájára ugyanis mi általábanvéve semmit sem adunk; az egész magyar közvélemény tudomásunk szerint, nem zúdult fel, a felzúdult résznek pedig nem volt igaza; ha meg az Akadémia nyilatkozata elítélő, honnan van, hogy tudomásul vétele ellen éppen csak Apponyi meg Ballagi szavazott, vagyis éppen azok, kiknek egy elítélő nyilatkozattal egyet kellett volna érteniök.”²⁷

Horváth János a társaság első rendes közgyűlésén 1913-ban elhangzott titkári jelentésében az irodalomtörténeti kutatás mellett a jelen irodalmával való foglalkozást jelölte meg: „Vizsgáljuk éber figyelemmel az élő irodalmat is, s amennyire a tudomány tárgyilagossága, melytől mi egy tapodtat sem tágíthatunk, megengedi, adjunk számot legalább időnként annak a jelenségeiről is.”²⁸ Ez a cél azonban sem a társaság előadásában, sem a folyóirat tanulmányaiban nem, kritikáiban pedig alig valósult meg. Ugyanebben az évben jelent volna meg az Élet-sorozatban Horváth János *Két korszak határán* című tanulmánykötete. „El volt fogadva – írta Szekfű Gyulának –. De aztán alkudozni kezdtek: hogy kellene bele egy pár katolikusról is cikk (Sík Sándorról). Erre aztán visszavettem.”²⁹ Ennek a kötetnek előszavában, mely csak 1993-ban látott napvilágot, az idézett titkári jelentéssel azonos programot tűzött ki: „Hibát követett el a konzervatív tábor, mikor kicsinyelte s föl sem vette az újítókat. Kicsinyli, megveti s nem ismeri most sem. [...] Ha művészetre bukkanunk: értelmezzük; ha meghatározó jegyeket találunk: rajzoljuk le; világsítuk meg minden oldaláról az újszülött irodalmat”.³⁰ Ez a visszamenő-

²⁴ HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1914. május 5. = ELTE EKK, G 628.

²⁵ *A tizennegyedik akadémiai ülés jegyzőkönyvéből*, 1914. március 30., It, 1914, 416–417.

²⁶ Folyóiratok szemléje [HORVÁTH János], *Élet*, 1914. 13., It, 1914, 423.

²⁷ Folyóiratok szemléje [HORVÁTH János], *Sárospataki Ref. Lapok*, 1914. 14., It, 1914, 431–432.

²⁸ HORVÁTH János, *Titkári jelentés a Magyar Irodalomtörténeti Társaság I. rendes közgyűlésén*, It, 1913, 207; HJIKM 206.

²⁹ HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1920. november 12.; DÉNES Iván Zoltán, *A „realitás” illúziója*, i. m., 141.

³⁰ HORVÁTH János, *Kiadatlan írások a Két korszak határán című kötetből*, Literatura, 1993, 5–6; HJIKM 234–235.

leges kritika 1921-ben ismétlődött meg, más történelmi helyzetben és más felhangokkal, az *Aranytól Adyig* egyik fejezetében;³¹ jellemző az is, hogy a tervezett tanulmánykötetben szereplő, Babits két verseskötetét elemző tanulmány is csak 1967-ben jelent meg;³² ezt nem közölte a Társaság folyóirata, pedig a költőnek több kisebb írását is megjelentette.

1913-ból való a Greguss-jutalom odaítéléséről szóló vita is. Horváth János tapintatlanságnak találta, hogy ezt a bizottság referense, Angyal Dávid kapta meg; hiányolta a tárgyalt dolgozatok szerzői között Schöpflin, Babits és Ady nevét. Közülük az első „már évek óta finom érzékkel, művelt ízléssel, tisztes modorban, mindenkor komoly irodalmi színvonalon ismerteti s bírálhatja a napi irodalom termékeit”, s Babitsot megítélve „nem kell nyugatosnak lennünk, hogy hivatottságát elismerjük. Kétségtelen, hogy a főntebb elősorolt méltatottak között alig található csak egy is olyan, ki vele műérzék és esztétikai képzettség dolgában a versenyt fölvehetné.” Ady Petőfi-tanulmányában pedig „van [...] igazi szerencsés intuíció, s minden szabálytalansága ellenére is annyi eredetiség, mellyel szokatlan elevenséget visz bele a tárgyalt évkör kritikai képének színeibe”.³³

Angyal Dávid Budapesti Szemle-beli válasza szerint „a *Nyugatnak* kritikai irányában van valami, ami az irodalomtörténeti társaság céljával, folyóiratának munkakörével ellenkezni látszik. [...] [V]ajon az irodalomtörténeti társaság miért próbálja segíteni azt a munkát, mely el kívánja szakítani a magyar közéletet a hagyományoktól? [...] [M]inő részt kíván magának az irodalomtörténeti társaság elnöksége az ilyen próbálgatásban?”³⁴ Horváth János igyekezett tisztázni felszólalásának ezt az értelmezését,³⁵ amire Angyal Dávid újra válaszolt,³⁶ s a vita Horváth Jánosnak az Irodalomtörténet szerkesztőjéhez írt nyílt levelével ért véget,³⁷ s azzal, ahogy ugyanő Fenyő Miksának a *Nyugatban* tett megjegyzésére reagált a folyóiratszemplében: „Nem is értem – írja Fenyő –, hogy mit veszekszik (t. i. Angyal Dávid) Horváth Jánossal; béküljenek ki és együtt kezdjenek harcot a közös ellenség: a becsületes irodalmi törekvések ellen.« Ez a cikk utolsó mondata s ehhez illő az egész.”³⁸

Horváth János szóbeli vagy írásbeli kritikája közvetlen munkatársainak írásairól is elhangzott: a galíciai frontról érkezett levelében „[a]nnak a reménynek ad kifejezést – írta Baros Gyula Pintérnek 1916-ban –, hogy egy pár nap múlva személyesen »moshatja meg fejemet« Velezdi Misinek [ez Baros álneve] a Magyar Figyelőben Riedlről írt cikkeért.³⁹ Remélem te is ott leszel a fejmosásnál és viszonzásul segítesz egy kissé »megberetválni« Jánost.”⁴⁰ Két évvel később Szekfűt emlékezteti arra,

³¹ HORVÁTH János, *Aranytól Adyig. Irodalmunk és közönsége*, Bp., Pallas, 1921, 35–41; *HJIKM* 420–423.

³² HORVÁTH János, *Babits Mihály*, *Studia Litteraria*, 1967, 3–24; *HJIKM* 339–362.

³³ *rg.* *A Greguss-jutalom*, It, 1913, 184, 186; *HJIKM* 211, 212–213.

³⁴ Budapesti Szemle, 1913, CLIV, 142, 144.

³⁵ HORVÁTH János, *A Greguss-jutalom*, It, 1913, 305–315; *HJIKM* 216–227.

³⁶ Budapesti Szemle, 1913, CLIV, 454–470.

³⁷ HORVÁTH János, *Nyílt levél a Szerkesztőhöz*, It, 1913, 497–498; *HJIKM* 228–229.

³⁸ Folyóiratok szemléje [HORVÁTH János], *Fenyő Miksa: A Greguss-jutalom*, It, 1913, 490.

³⁹ V. M., *Riedl Frigyes*, *Magyar Figyelő*, 1916, III, 371–375.

⁴⁰ BAROS Gyula levele Pintér Jenőnek, 1916. október 8. = OSzK Kézirattár, Levelestár

hogy „Ferenczit egyszer megbíráltam (álnév alatt az Irod.tört.ben⁴¹); a Műveltség-Könyvtárabeli Magyar irod. tört. legújabb részét ő írta, s erről mondhattam neki nem tetsző dolgokat; de Pintérről s a többi társról is.)”⁴² Összefoglaló véleménye ez volt: „Ez a könyv a maga egészében nem jelent haladást tudományunk eddigi állapothoz képest.”⁴³

Horváth János saját kritikáinak belső visszhangját így jellemzi egyik visszatekintésében: „Hol egyiknek, hol másiknak akadt az orrán, ha valamit megírtam; s mindig a »Társaság érdekei« voltak az irányadók.”⁴⁴ Ez komoly szerepet játszott abban, hogy a csaknem három évig tartó frontszolgálat első felében, már 1915-ben hivatalosan is meg kívánt válni tisztségétől, amelyet a háború miatt csak formálisan viselhetett.⁴⁵ 1917 tavaszán történt leszerelése után a feljegyzések szerint „a titkár rövid időre még e titkári hivatal átvételének elhalasztását kéri”,⁴⁶ az 1918. márciusi tisztújításra azonban már nem jelöltette magát.⁴⁷ Új folyóirat indítását tervezte Szekfű Gyulával, aki így kommentálta barátjának a civil életbe való visszatérését: „a meddig Irod.tört. megengedi, hogy közdemokrata elragadtatási kritikák helyett rugdalózzál, addig csak használd ki a lehetőséget, nem lehet tudni, mikor sokalják meg zavart okozásokat és mikor mondják csak egyszerre: »kérlek, ez olyan jó ember, s annyit használt a TÁRSASÁGnak, kár bántani.« [...] Valjon mit csinálnánk most, ha megalapítottuk volna »a« lapot kis Eckharttal [azaz Eckhardt Sándorral] és Németh Gyulával?”⁴⁸

Schöpflin Aladár a *Magyar írók* című könyvének elismerést és vitát egyaránt tartalmazó kritikáját megköszönve ezt a kérdést tette föl 1917 végén írt levelében: „Miért nem ragadod magadhoz a fiatalabb tanár-nemzedék fölötti szellemi vezetést irodalmunkban: miért engeded, hogy az a látszat keletkezzék, mintha ez a vezetés olyanok kezében volna, akiknek erre sem morális, sem szellemi jogcímük nincs?”⁴⁹ Horváth János azt válaszolta erre, hogy nincsen hová írnia. Új orgánus teremtésére nem volt se pénz, se szerkesztő, s munkatárs is kevés lett volna.⁵⁰ Az Irodalomtörténetben 1919 és 1931 között már nem jelentek meg cikkei, a Nyugatba pedig, ahová Schöpflin 1918 elején annak meghívását tolmácsolta, nem írt.⁵¹ Trianon után az

---

⁴¹ G. Gy., *A műveltség könyvtára. XI. kötet. A magyar irodalom története 1900-ig. Ferenczi Zoltán szerkesztése mellett írták Simonyi Zsigmond, Pintér Jenő, Kardos Albert, Endrődi Sándor és Ferenczi Zoltán*, It, 1913, 461–466; HJIKM 784–790.

⁴² HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, [1918.] december 1. = ELTE EKK, G 628.

⁴³ G. Gy., *A műveltség könyvtára*, i. m., 466; HJIKM 790.

⁴⁴ HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1918. március 29. = ELTE EKK, G 628.

⁴⁵ HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1915. május 17. = ELTE EKK, G 628.

⁴⁶ *Társasági ügyek*, It, 1917, 462.

⁴⁷ HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1917. december 25. = ELTE EKK, G 628.

⁴⁸ SZEKFI Gyula levele Horváth Jánosnak, 1917. augusztus 5. = MTAKK NSz 79/2002.

⁴⁹ SCHÖPFLIN Aladár levele Horváth Jánosnak, 1917. november 26. = KOROMPAY H. János, *Horváth János és Schöpflin Aladár levelezése*, Holmi, 1997, 980.

⁵⁰ Elvesztett levél. Vö. HORVÁTH János levele Szekfű Gyulának, 1917. december 25. = ELTE EKK, G 628.

⁵¹ SCHÖPFLIN Aladár levele Horváth Jánosnak, 1918. január 26; KOROMPAY H. János, *Horváth János és Schöpflin Aladár levelezése*, i. m., 983.

1922-ben indult Minervának volt egy évig társszerkesztője, 1923-tól 1927-ig pedig a Napkelet tanulmány- és kritikai rovatát vezette, és elsősorban ott publikált.

A társaság ülésein rendszeresen részt vett. 1925-ben Pintér Jenő tiszteleti tagul ajánlotta Négyesy Lászlót, Baros Gyulát és Horváth Jánost, s ezt a választmány egyhangúlag támogatta; közülük viszont egyedül Négyesy lett tiszteleti tag, tehát a másik két jelölt nem fogadta el a kitüntető címet.⁵² Pais Dezső visszaemlékezéséből tudjuk, hogy az Irodalomtörténet szerkesztője egy ízben meg szeretne volna hallgatni Horváth János egyetemi előadását, aki így figyelmeztette: „hogy ha észreveszi a hallgatóság között, feláll és így szól: »Hölgyeim és uraim! álljanak fel önök is, és így fejezzük ki hódolatunkat a körünkben megjelent legnagyobb magyar irodalomtörténész iránt.« Az így aposztrofálandó személyiség – teszi hozzá Pais Dezső – valóban a legsúlyosabb – több mint 130 kilós – irodalomtörténész barátunk volt.”⁵³

1931-ben Horváth János köszöntő tanulmánya vezette be a 70 éves Négyesy Lászlót, a társaság akkori elnökét ünneplő Irodalomtörténet emlékszámat;⁵⁴ a következő évben – talán épp az ő kérésére – a társaság alelnöke lett legifjabb Szász Károly és Vizsota Gyula mellett. 1933-ban, Négyesy László halála után viszont nem vállalta azt, hogy az Irodalomtörténeti Társaság elnöke vagy alelnöke legyen.⁵⁵ 1938-ban súlyos betegségen esett át, s ezután, orvosi tanácsra, az egyetemi tanárságon kívül lemondott minden egyéb elfoglaltságáról, így a tudományos társaságokban betöltött munkáról is.

1948-ban kezdődő nyugdíjas éveiben már nem vett részt semmilyen hivatalos összejövetelen, így azon a vitán sem, amelyet 1952-ben a Társaság rendezett *Rendszeres magyar verstan* című könyvéről. Haláláról Pándi Pál emlékezett meg 1961-ben, a megalakulás 50. évfordulóján tartott közgyűlésen.⁵⁶ Az Irodalomismeret 2002. májusi száma az ő emlékezetére állított össze gazdag gyűjteményt a tőle, hozzá és róla írt dokumentumokból, s azzal a levéllel, amelyet Székfű Gyula egyetemi tanárrá való kinevezése alkalmából írt. Az ebben szereplő, életcélként megfogalmazott mondat meghatározza az Irodalomtörténeti Társaság fő feladatait is: „Egy kötelességünk azonban eltagadhatatlan: tovább adni azt, amit szerencsésebb helyzetetésünkben másoktól kaptunk; az nem a mi személyes tulajdonunk.”⁵⁷

---

⁵² It 1925, 168, 169.

⁵³ PAIS Dezső, *A Horváth Jánossal társalkodó Pais Dezső, avagy tükörserepek egy ötvennégy esztendő közötti emlékeiből* = NAGY J. Béla, KOVALOVSKY Miklós, BÓKA László, PAIS Dezső, *Horváth Jánosról. Méltatások – emlékezések*, Bp., Akadémiai, 1958, 23–29.

⁵⁴ HORVÁTH János, *Négyesy László*, It, 1931, 1–7; *HJKM* 190–196.

⁵⁵ PINTÉR Jenő levele legifj. Szász Károlynak, 1933. február 9. = OSzK Kézirattár, Levelestár

⁵⁶ PÁNDI Pál, *A Magyar Irodalomtörténeti Társaság jubileumi közgyűlésének főtükéri megnyitója*, It, 1962, 363–364.

⁵⁷ VÉRTESSY Miklós, *Az egyetemi tanár kötelessége. Horváth János levele Székfű Gyulához*, Világosság, 1976, 121; *Irodalomismeret*, 2002/3–4, 28.